

Witte lichamen

Jane Robins

Witte lichamen

Vertaald door Ireen Niessen

2017 Prometheus Amsterdam

Voor Carol

Oorspronkelijke titel *White Bodies*

© 2017 Jane Robins

© 2017 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Ireen Niessen

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio naar een ontwerp van
HarperCollins Publishers

Foto omslag Arcangel/Magdalena Russocka

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3266 8

Herfst 2017

Het bewijsmateriaal duidt erop dat Felix nog een douche heeft genomen. Verder weet ik nagenoeg niets over zijn laatste uren op deze aarde. Ik heb alleen snippertjes informatie en de fragmentarische indrukken van omstanders. Het voelt alsof ik in het theater ben en op het podium slechts de figuranten, het decor en de schaduwwerking kan zien. Alle belangrijke elementen ontbreken. Er zijn geen hoofdrolspelers, er zijn geen toneelaanwijzingen en er is geen script.

Volgens de receptioniste was het op Felix' laatste ochtend fris en koud, lag er een laagje rijp over het gazon voor het hotel en hing er mist in de verte bij het bos. Ze had Felix het hotel uit zien komen joggen, over de oprit met grind, waarna hij bij het hek linksaf was gegaan. 'Ik kwam aan en riep "Goedemorgen!"' zei ze. 'Maar hij gaf geen antwoord, hij bleef doorrennen.'

Veertig minuten later was hij terug en liet hijgend en zwetend zijn hoofd voorovervallen om naar adem te happen. Hij ging weer rechtop staan en zei, toen hij de receptioniste zag, dat hij de hele weg naar de golfbaan had hardgelopen – en langs de buitenrand en via het bospad weer terug naar het hotel was gegaan. Hij had de door de bomen glinsterende zon als magisch ervaren, alsof het leven nog maar net was begonnen (wat merkwaardig toch dat hij

zoiets had gezegd!). Daarna snelde hij met twee treden tegelijk de trap op, naar zijn kamer.

Hij kwam niet beneden om te ontbijten en liet ook niets boven komen, zelfs niet het bescheiden ontbijt dat bij de prijs van de kamer was inbegrepen. Julio, zijn collega, zei dat hij zich erover had verbaasd dat Felix niet aanwezig was bij de eerste sessie van de conferentie. In de pauze, halverwege de ochtend, bracht Julio een kop koffie en een koekje naar zijn kamer, maar daar zag hij het bordje NIET STOREN op de deur hangen. Hij ging ervan uit dat Felix zich niet lekker voelde en misschien wel sliep, dus dronk hij de koffie zelf en at het koekje erbij op. ‘Ook bij de lunch was hij afwezig,’ had hij gezegd, ‘en tijdens de middagsessie nog steeds. Tegen drie uur had ik zijn telefoon al een aantal keren gebeld, maar ik kreeg telkens de voicemail.’ Julio had er een onbehaaglijk gevoel over. Het was niets voor Felix om zonder kennisgeving weg te blijven, dus ging hij nog eens naar boven om op de deur te bonzen. Toen haalde hij de hotelmanager erbij, die een sleutel bij zich had.

Het was de twee mannen opgevallen hoe onnatuurlijk stil het in de kamer was, hoe onwerkelijk van sfeer; Julio zei dat het leek alsof erover was nagedacht, alsof het was gepland: een tableau vivant met Felix als middelpunt, liggend op zijn rug in een vreemde pose, als een balletdanser met zijn rechterarm uitgestoken over het dekbed, zijn linkerbeen gebogen, zijn badjas open als een mantel, zijn grijze ogen starend naar het plafond. Zijn linkerarm bungelde langs de zijkant van het bed, met de vingers vlak boven de vloer, wat de hotelmanager, die was afgestudeerd in de kunstgeschiedenis, deed denken aan het prerafaëlitische schilderij van de zelfmoord van Thomas Chatterton. Hoewel dit tafereel er niet uitzag als zelfmoord; er waren geen potjes pillen of scheermesjes of andere aanwijzingen.

Toen dokter Patel kwam en haar onderzoek uitvoerde, bleef de receptioniste bij de deur staan. De conclusie van de arts was dat Felix na zijn hardloopronde van die ochtend een hartinfarct of

een andere aanval had gehad. Ze vertrok en de receptioniste nam foto's van Felix en de kamer – het nachtkastje, de onberispelijke badkamer, de geopende douchedeur, het uitzicht door het raam en tot slot het onaangeroerde blad met koffie- en theebehoeftheden. 'Ik weet dat dat best gek was,' zei ze. 'Maar ik had het gevoel dat ik er goed aan deed, dat ik het allemaal moest vastleggen.' Misschien dacht ze dat haar foto's belangrijk zouden kunnen worden, dat ze zouden suggereren dat iets aan het tafereel niet klopte. Maar niemand anders had dat idee gehad. Toen de resultaten van de autopsie kwamen, bevestigden die wat dokter Patel al dacht – dat Felix' dood het gevolg was van een hartkwaal.

Hij was zomaar bezweken en ingeslapen – en een poosje leek het alsof hij simpelweg was opgehouden te bestaan. De wereld was over hem heen gespoeld als de vloed die opkwam.

Maar toen was er de uitvaart. Die dag begaf ik me vanuit Londen naar een prachtig dorp in Berkshire met een kerk in Normandische stijl tussen grafstenen en koperkleurige bladeren op de grond. Toen ik het zag, dacht ik bij mezelf dat Felix – een geboren en getogen Amerikaan – een typisch Engels laatste moment meemaakte, hoewel de rouwenden, die in kleine, plechtige groepjes arriveerden, afkomstig waren uit zijn internationale leven. Welgestelde mannen perfect in het pak; dunne, elegante vrouwen op hoge hakken. Ik bekeek ze van een afstandje – vanaf een kapot bankje tegen de muur van de begraafplaats, waar ik tot rust probeerde te komen. Uiteindelijk glipte ik de kerk binnen en ging achterin staan.

Mijn zus, Tilda, was degene op wie alle aandacht gericht was. Als een melancholische bruid liep ze langzaam door het middenpad. Ik probeerde op dat moment uit alle macht in haar hoofd te komen en toverde zo een indrukwekkend scala van emoties tevoorschijn – van diepe droefheid en verlies tot een opwekkend gevoel van bevrijding en opluchting. Maar niets voelde goed. Zoals altijd vond ik haar moeilijk te peilen, dus bleef mijn blikveld beperkt tot haar dure kleren: de zwarte zijden jurk en het stijlvolle jasje, die ongetwijfeld duizend pond of meer hadden gekost. En ik

zag haar plaatsnemen op de lege voorste kerkbank. Rechts van haar, voor het altaar, stond de kist van Felix met daarop een massa witte lelies; links van haar stond een stander met een enorme foto van zijn glimlachende gezicht. Een paar minuten later schoven Felix' vader en moeder naast Tilda de kerkbank in, gevolgd door zijn broer, Lucas. Er werd subtiel geknikt naar mijn zus, die volkomen roerloos naar de vloer zat te turen.

De eerste hymne was een schrale vertolking van 'The Lord Is My Shepherd' – maar ik merkte dat ik niet kon zingen. In plaats daarvan leunde ik tegen de achtermuur, zwakjes en misselijk, overwelddig door het hele gebeuren. Niet dat ik treurde om Felix, hoewel de aanblik van zijn ineengedoken, rouwende familie wel hartverscheurend was. Het was eerder dat ik me ziek voelde omdat ik te veel wist. Op de dag van zijn dood had ik gewacht tot de politie bij me zou aanbellen of naar de boekwinkel zou komen. Hetzelfde gold voor de ochtend van de autopsie. En nu, op de uitvaart, was ik er vrijwel zeker van dat er buiten de kerk politieagenten op me stonden te wachten, met hun voeten stampend om warm te blijven, stiekem een sigaret rokend, en dat ik, zodra ik uit het halfduister de herfstzon in zou stappen, mijn naam zou horen. Callie Farrow? Hebt u een moment?

Lente 2017

1

De takken buiten mijn raam zijn stakerig en kaal. Tilda, superdun, staat aan de andere kant van de kamer te kijken en zegt: ‘Hoe kun je dat verdragen? Al die gebroken vingers die op het glas tikken?’ Ze opent de deur en is al half buiten. ‘Hoe dan ook, ik wil graag dat je vanavond naar Curzon Street komt. Ik zal Thais bestellen en een dvd huren. *Strangers on a Train*. Die is van Alfred Hitchcock.’

‘Dat weet ik.’

‘Kom maar rond acht uur. Er is dan ook iemand anders. Iemand die ik graag aan je wil voorstellen.’

De uitnodiging klinkt onbeduidend, maar is het niet. Om te beginnen komt Tilda altijd bij mij voor filmavondjes. Ook komt het nooit voor dat ze me aan vrienden of vriendinnen voorstelt. Ze praat zelfs zelden over hen. Ik ken er maar twee bij naam en dat zijn meiden die ze al sinds onze kindertijd kent. Paige Mooney en Kimberley Dwyer. Het zou me verbazen als ze die meer dan eens per jaar zag, dus ik ben nieuwsgierig en sta op het punt om ‘Wie dan?’ te vragen, maar ze loopt weg terwijl ze het zegt en verdwijnt het trappenhuis in.

*

Die avond sta ik in Curzon Street met een fles cider voor de deur, omdat ik maar al te goed weet dat Tilda geen cider in huis heeft. En ik heb brownies meegenomen.

Ze wacht op me op de tweede verdieping, in de deuropening van haar appartement. Daar begroet ze me met ongewoon enthousiasme, kust me op de wangen en zegt opgewekt: 'Callie!' Achter haar, in de open keuken, staat een lange, blonde man met opgerolde mouwen de spullen in de kastjes te ordenen. Hij komt me begroeten en steekt een slanke hand uit. Aan de manier waarop hij staat, zelfverzekerd zijn ruimte inneemt, zie ik dat hij hier vaker komt, zich thuis voelt. Tilda kijkt naar hem alsof hij haar eigendom is, met een blik op zijn haar, zijn schouders, zijn blote onderarmen. Ze zegt: 'Callie, dit is Felix. Felix Nordberg.'

'Ik trek een fles witte wijn open,' zegt hij. 'Wil je ook?'

'Nee, ik heb liever cider.' Ik houd de fles Strongbow omhoog en neem die mee naar het aanrecht, onderwijl bij mezelf denkend dat Felix kennelijk de touwtjes in handen heeft: in de keuken, wat de wijn betreft. Dan begint hij me beleefde vragen te stellen met een zachte, gedistingeerde stem die me doet denken aan superjachten en privé-eilanden. Waar ik woon? Of ik mijn werk bij de boekwinkel leuk vind? Ik vraag hem wat hij doet en hij blijkt voor een hedgefonds in Mayfair te werken.

'Ik weet niet eens wat dat inhoudt. Behalve dat het een soort gokken is.'

Hij lacht. 'Je hebt gelijk, Callie. Maar onze cliënten noemen het liever investeren, dus die praten we dan maar naar de mond.'

Ik heb het idee dat hij mij ook naar de mond praat. Ik kijk toe hoe hij onze drankjes met aandacht inschenkt, het etiket van een Franse Chablis bestudeert en ervoor zorgt dat de wijn de perfecte hoogte in het glas bereikt. Ook is hij zorgvuldig met mijn cider, alsof het een kostbare nectar betreft, hoewel het spul in een plastic fles met een gigantische rode sticker zit waarop £3,30 staat. Hij reikt Tilda haar wijn aan en zij schenkt hem een flauwe glimlach wanneer hun handen elkaar raken. Dan loopt Felix terug naar de

keukenkastjes en neemt er borden en kommen uit, die hij afveegt met een doek en netjes op elkaar stapelt; onderwijl vertelt hij me wat 'short gaan' betekent.

'Je moet het zo zien: ik verkoop jou dit bord voor de huidige prijs van tien dollar en we komen overeen dat ik het over drie maanden bij je laat bezorgen. Dan, vlak voor het einde van die periode, koop ik een bord voor negen dollar. Snap je? Ik gok erop dat het bord minder waard zal worden en ik maak er een dollar winst op.'

'Wel een duur bord.'

'Felix is dol op dure dingen,' verklaart Tilda vanaf haar plek op de bank. Ze heeft zich sierlijk neergevlijd, met haar voeten opgetrokken, haar ene hand over een fluwelen kussen gedrapeerd en in haar andere hand haar glas, terwijl ze ons gadeslaat en zich afvraagt of we het met elkaar kunnen vinden.

Ik kijk naar Felix, half in de verwachting dat hij zal zeggen *Daarom ben ik ook dol op je zus*, maar dat doet hij niet. Hij grijnst alleen alsof hij wil zeggen *Die zit!* en trekt de bestekla open; hij neemt de messen en vorken eruit en poetst ze op. Ik geef geen commentaar. In plaats daarvan vraag ik Felix waar hij vandaan komt en hoelang hij al in Londen is. Zijn familie komt uit Zweden, zegt hij, maar hij is opgegroeid in Boston, in de vs, en hij beschouwt zichzelf als wereldburger. Ik grinnik om die term en hij vertelt ons dat hij nog bezig is om Engeland en Londen te doorgronden.

'Je bedoelt het keurig in de rij staan, het fenomeen *mind the gap* en je de hele tijd verontschuldigen, dat soort dingen?'

'Ja, dat allemaal. En de zelfkritiek, plus de manier waarop jullie overal een grapje van maken en het moeilijk vinden om complimenten in ontvangst te nemen... Weet jij, Callie, dat die donkere ogen van je mysterieus zijn, sensitief zelfs?'

Hij trekt een ernstig gezicht en kijkt me recht aan. Ik voel me ongemakkelijk omdat hij zo knap is en zo dicht bij me staat. Maar ik heb het idee dat hij me bij de grap betreft en me niet uitlacht.

'Dat zal wel.'

Met gloeiende wangen wend ik me af en schenk mezelf nog wat cider in. Ik merk dat ik hem intelligent en geestig vind; dat ik hem mag.

‘Kom, laten we de dvd kijken,’ zegt Tilda, dus ik pak mijn glas en loop naar de andere hoek van de tweezitsbank, met de bedoeling de filmavondjes bij mij thuis te kopiëren, want dan zitten we altijd zo, ieder aan één kant, waarbij we elkaar de brownies aangeven en opmerkingen maken als ‘Keanu Reeves ziet er hier droevig uit’ of ‘Moet je die regen buiten schuin zien striemen’. Niets wat lijkt op een gesprek, maar genoeg om het gezellig te maken, alsof we weer kinderen zijn. Maar ik ben te traag. Voordat ik kan gaan zitten, heeft Felix de plek naast Tilda ingenomen, waardoor ik word verbannen naar de oude leunstoel. Ik plof neer en leg mijn voeten op de salontafel terwijl Tilda op de startknop van de afstandsbediening drukt.

Felix en ik hebben *Strangers on a Train* nog nooit gezien, maar we vinden de film allebei goed – het angstaanjagende effect van het zwart-wit, de staccatoachtige jarenvijftigstemmen en -maniertjes – en we leveren alle drie commentaar op het drama dat zich ontvouwt. Tilda, die actrice is en veel van Hitchcock weet, doet meer duiden in het zakje dan Felix en ik. Hitchcock plaatste zijn slechte personages op de linkerkant van het scherm, vertelt ze, en goede personages rechts. Ik lach. ‘Dus ik ben slecht omdat ik hier zit en jij bent dus goed.’

‘Behalve dan, suffie, dat we op het scherm zouden worden gespiegeld. Dus ben ik slecht en jij goed.’

‘Ik ben het interessantst,’ zegt Felix. ‘Ik zit in het midden en kan beide kanten op. Wie weet wat ik in mijn schild voer?’

‘O, moet je Ruth Roman zien!’ Tilda is plotseling afgeleid. ‘Kijk eens hoe haar lippen iets geopend zijn, dat is zo suggestief.’

‘Hm,’ zeg ik sceptisch en met een pruilmondje. Felix trekt een wenkbrauw op, maar Tilda laat zich niet ontmoedigen.

‘En Robert Walker is geweldig als psychopaat. Hij doet iets heel slims met zijn ogen – waardoor hij een berekenende blik krijgt. Wisten jullie dat hij vlak na deze film is overleden, omdat hij dronken was en zijn dokter barbituraten bij hem injecteerde?’

‘Die andere vent gebruikt zijn polsen,’ merk ik op. ‘Hij doet aan pols-acteren’. Tilda lacht.

‘De plot zit goed in elkaar,’ zeg ik.

‘Patricia Highsmith... Zij heeft de roman geschreven waar de film op is gebaseerd.’

Het idee is dat twee vreemden in een trein een moord uitwisselen. De psychopaat met de berekenende ogen biedt aan om de niet-meer-zo-dierbare echtgenote van die polsen-vent te vermoorden als hij op zijn beurt de gehate vader van de psychopaat vermoordt. De politie zal de misdaden nooit kunnen oplossen omdat geen van beide moordenaars een connectie met zijn slachtoffer heeft. Er zal geen enkel motief zijn.

‘Voor een film is het een briljant idee,’ zeg ik, ‘maar in de praktijk zou het nooit werken. Als je een moord beraamde en het op die manier zou willen doen.’

‘Hoe bedoel je?’ Tilda nestelt zich tegen Felix aan.

‘Nou, je zou eindeloos met de trein moeten reizen om te proberen in gesprek te komen met een ander die ook iemand uit de weg geruimd wil hebben. Dat gaat natuurlijk niet gebeuren.’

‘O, maar iedereen wenst wel iemand dood,’ zegt ze.

Felix legt Tilda’s benen over zijn schoot en laat zijn handen op haar slanke knieën rusten. Ik zie hoe mooi ze zijn, met hun fijne botstructuur, witte huid en blonde haar – het lijkt wel of zij de tweeling vormen. Ze zetten de film op pauze om nog een fles van dezelfde Franse wijn te openen, en Felix merkt op: ‘Natuurlijk heb je gelijk, Callie, wat die moordplot betreft, maar tegenwoordig hoef je niet meer per trein te reizen om een andere moordenaar te treffen; je kunt gewoon iemand op internet vinden, in een forum of een chatroom.’

‘Dat zal ik in gedachten houden.’

‘Het zal inderdaad wel zo zijn,’ zegt Tilda, ‘dat psychopaten elkaar op het internet vinden.’

*

We kijken naar de slotscènes en dan zeg ik dat ik naar huis ga, maar eerst nog naar de wc moet. Dat is een smoes; ik hoef niet echt te plassen. In plaats daarvan sla ik aan het rondneuzen zodra ik de deur op slot heb gedaan. Ik zie dat er twee tandenborstels in een plastic beker staan en dat er scheerspullen in het kastje boven de wastafel liggen. Verder zit de afvalbak vol troep: lege shampoo-flesjes, kleine stukjes oude zeep, watten, gebruikte scheermesjes, half opgebruikte potjes lotion. Ik begrijp dat Felix bezig is geweest met het opruimen van Tilda's rommelige badkamer, zoals hij ook de keuken aan het ordenen was; ik ben blij dat er iemand voor haar zorgt en een beetje orde in de chaos scheidt. Ik duik verder de afvalbak in en trek er een plastic zakje uit dat om iets hardes heen is gewikkeld; zittend op het toilet pak ik het uit. Ik ga ervan uit dat het iets gewoons zal zijn, een flesje oude nagellak of misschien een afgedankte lippenstift. In plaats daarvan haal ik een kleine gebruikte injectiespuit met een fijne naald tevoorschijn, en ik ben zo geschokt, zo perplex, dat ik ermee zwaaiend meteen terug de kamer in loop en zeg: 'Wat is dit verdomme?' Felix en Tilda kijken elkaar licht gegeneerd aan, alsof ze samen een geintje delen. 'Je hebt ons geheim ontdekt,' zegt Tilda. 'We nemen vitamine B12-injecties – die helpen ons in conditie te blijven. Om intens te leven en zo.'

'Wat? Dat is belachelijk. Jullie zouden je moeten schamen!' Ik geloof mijn oren niet en ik houd de spuit nog steeds opstandig in de lucht.

'Welkom in de wereld van het grote geld,' zegt Felix.

'Echt!' Tilda lacht om mijn onthutste gezicht. 'Echt... Er is niets verontrustends aan. Heel veel succesvolle mensen doen het. Acteurs... Bankiers... Googel er maar eens op als je me niet gelooft.'

Dan voegt ze eraan toe: 'Wacht eens... Waarom zit jij in hemelsnaam in mijn afvalbak te snuffelen?'

Ik kan geen antwoord bedenken, dus haal ik hulpeloos mijn schouders op en zeg dat ik maar beter naar huis kan gaan. Tilda kijkt me aan met een scheve blik die *Je bent onverbeterlijk!* uitdrukt. En ze haalt mijn jas.

Felix zegt dat hij me binnenkort weer hoopt te zien, en als ik wegga, geeft hij me een snelle, hartelijke knuffel van het type dat rugby-spelende mannen hun neefjes en nichtjes geven.

*

Thuis open ik mijn laptop en begin te googelen op vitamine-injecties. Tilda blijkt gelijk te hebben en ik verbaas me over de merkwaardige dingen die hoogopgeleide mensen doen in het kader van 'het bereiken van hun levensdoelen'. Ik besluit er geen aandacht meer aan te besteden en te accepteren dat Tilda en Felix in een andere wereld leven dan ik. Dan begin ik notities over hen beiden te maken in het bestand dat ik mijn 'dossier' noem. Het is een gewoonte die ik al heb sinds onze kindertijd – Tilda in de gaten houden, haar observeren, controleren of het goed met haar gaat. Ik schrijf: *Felix lijkt me een bijzonder iemand. Hij geeft je op de een of andere manier het gevoel dat je met hem in een complot zit, dat je een grapje met hem deelt over de rest van de mensheid. Ik sta er verstoemd van dat ze me met hem heeft laten kennismaken, en nu dat is gebeurd, ben ik blij dat ze haar match heeft gevonden en dat hij zo goed voor haar zorgt.*

2

Op woensdag belt mijn zus om me voor het avondeten uit te nodigen. Ik ben verbaasd, want ik dacht dat ze misschien boos zou zijn om het afvalbakincident, maar ze zegt er niets over. Bij mijn terugkeer in Curzon Street kom ik erachter dat Felix een stoofpot van hertenvlees met jeneverbessen en rode wijn heeft gemaakt, en ook nog een citroentaart.

‘Je bent geniaal!’ zeg ik, en hij beloont me met een sexy grijns die *Dat dacht ik ook!* lijkt te zeggen.

‘Felix heeft het deeg zelf gemaakt,’ zegt Tilda. ‘Hij heeft echte deegvingers: lang en koud.’

Hij wappert met zijn vingers en wij verzekeren hem ervan dat we nog nooit in ons leven een poging hebben gedaan om deeg te maken; we kopen het altijd kant-en-klaar. Het valt me op dat Felix de gave heeft om de keuken schoon te maken terwijl hij werkt, waardoor er niets te doen is als ik hem na het eten wil gaan helpen. De oppervlakken zijn helderder en schoner dan ik ze ooit heb gezien, alle potten en pannen zijn afgewassen en staan alweer in de kast. ‘Hoe doe je dat?’ vraag ik. ‘Het lijkt wel magie.’

‘Het gaat vanzelf... Nou, Callie, vergeet dat schoonmaken dus maar en vertel Tilda dat het een romantisch idee is om zondag

in een boot op de Theems te gaan varen. Naar Windsor en Bray, waar de zwanen zijn.’

‘Wat voor boot?’

‘Simpel en van hout. Soort van Engels.’

‘Oké dan,’ zegt Tilda. ‘Ik ga mee.’

Ze kijkt door haar haren naar hem op met een zachte, weke blik, en ik voel een steek van pijn door het besef dat ze hevig verliefd op hem is. Ze ziet dat ik naar haar kijk en zegt: ‘Waarom ga je niet mee, Callie. Zou dat niet enig zijn?’ Een dergelijke sentimentaliteit is helemaal niets voor haar en ik móet gewoon even de draak met haar steken: ‘O ja, dat zou enig zijn... echt enig.’

*

Felix huurt een sportieve rode Peugeot en op zondag pakken we een picknickmand in om mee te nemen naar Berkshire. Het is niet ver, slechts een uur rijden, maar als we er aankomen, zijn we in een andere wereld – de rivier is breed en heeft iets ondoorgroendelijks; de bosschages beginnen op te leven met bloesemknoppen en de eerste blaadjes van de lente. De boot voldoet precies aan Felix’ wensen: het is een houten kuip met afgebladderde rode verf op de buitenkant, helemaal open en met een buitenboordmotor aan de achterzijde. ‘Perfecte keuze,’ zeg ik als ik de boot op en neer zie wiegen aan zijn touw, en de drie bankjes en de noodriemen ontwaar. We klimmen erin en tuffen over de rivier, met ons gezicht naar de zon gekeerd. Het is zalig om de subtiele warmte te voelen. Het ene moment een gouden streling, het volgende moment weer weg. Ik leun over de zijkant, laat mijn vingers door het zwarte water glijden en huiver. ‘God, wat koud!’

We passeren open velden en varen langs Windsor Castle en buitenwijken van witgekalkte herenhuizen met gazons tot aan het water; aan de overzijde zie ik een reiger.

‘Laten we gaan zwemmen,’ zegt Felix, die aan het roer zit. We zijn nu op een breed gedeelte van de rivier, met dichte bossen aan

de ene oever en een leeg veld aan de andere. Ik kijk rond of ik mensen zie, maar er is niemand.

‘Het is te koud!’ sputter ik tegen. ‘En het is niet veilig. Verdrinken er geen mensen in de Theems?’

Maar Felix en Tilda luisteren niet. Integendeel, Felix bindt de boot vast aan een overhangende tak en ze rukken allebei hun kleren uit – uitzinnig, alsof het een wedstrijd is. Dan staan ze op, helemaal naakt, en schommelt de boot vervaarlijk heen en weer terwijl ze zich klaarmaken om eruit te springen. Twee ranke witte lichamen. Tilda grijpt Felix bij zijn arm en gilt: ‘Ik heb het nu al ijskoud! Ik kan het niet.’

‘O jawel, je kunt het best!’

Met een zwaai tilt hij mijn zus op. Hij houdt haar tegen zijn borst in zijn armen – die gespierd en sterk zijn, zie ik nu. Ze schreeuwt ‘Nee! Nee!’ en schopt in een scharende beweging met haar benen wanneer hij haar in het water gooit en zelf achter haar aan springt. Een uiterst kort, adembenemend ogenblik lang verdwijnen ze beiden in het zwart, maar dan zwemmen en spatten ze in het rond. Tilda gilt het uit en ik kan niet inschatten of ze opgetogen of woedend is. Maar ze roept: ‘Kom erin, Callie! Het is heerlijk.’

‘Geef maar toe dat je dit ook wilt!’ Felix reikt omhoog en trekt de zijkant van de boot naar beneden als een monster dat me komt halen. Hij grijpt naar mijn enkel.

‘Ik doe het niet!’

Er gaat van alles door mijn hoofd; ik weet niet wat ik moet doen. Ik wil mijn kleren niet in hun bijzijn uittrekken – ik geneer me voor de rondingen van mijn roze lichaam en ik ben bang dat ze me zullen bespotten. Tegelijkertijd lijkt het me verrukkelijk om naar de bodem van de rivier te zakken, om opgeslokt te worden door het ijskoude water. Ook voel ik me geveleid dat ik er kennelijk bij hoor, en om de een of andere reden die ik niet goed begrijp, wil ik indruk maken op Felix. Dus ga ik op een van de bankjes zitten en trek mijn parka, sweatshirt, spijkerbroek en sokken uit. Dan spring ik in het water, met mijn t-shirt, beha en onderbroek nog aan. Ik

zink naar beneden, precies zoals ik wilde, geschokt, verstijfd en steenkoud, niet in staat om na te denken omdat mijn hoofd bonst. Mijn voeten raken de bodem, een dikke laag slijm met harde randjes die eruit steken. Ik krimp ineen en drijf naar het oppervlak, waar Felix met het water tot aan zijn borst naast me staat en naar me toe buigt; zijn handen grijpen me vast bij mijn middel. 'Ik heb je in mijn macht,' zegt hij terwijl hij me boven het water uit tilt en ik net doe alsof ik me uit zijn greep wil worstelen, met mijn handen op zijn schouders. Dan gooit hij me weer achterwaarts in het water, kopje-onder, terug naar de bodem. Wanneer ik bovenkom, merk ik dat ik gil en lach, net zoals Tilda zojuist heeft gedaan. Als een kind wil ik 'Nog een keer! Nog een keer!' zeggen.

Maar Felix richt zich nu op Tilda en ik zie dat hij haar dunne lichaam veel hoger kan optillen dan het mijne, dat hij haar veel harder in het water kan gooien. Dan, als haar hoofd opduikt, is er slechts een snelle beweging met één hand voor nodig om haar weer kopje-onder te duwen, zo moeiteloos dat ze niet de kans krijgt te protesteren. Er is niets meer van haar te zien, geen wild zwaaiende armen, geen beroering van het water, en ik ben bang dat hij haar te lang onder houdt en haar in de gevaarlijke modder drukt. 'Hou op! Zo is het genoeg,' roep ik.

Hij laat los, waarna ze verslapt en naar adem snakkend bovenkomt, met schokkende schouders. Deze keer neemt hij haar teder in zijn armen en draagt haar terug naar de boot. 'Dat had je niet moeten doen...' Ze hoest de woorden er zo zachtjes uit dat ik haar amper kan horen; haar hoofd rust tegen zijn borst, haar arm bungelt levenloos langs haar lichaam.

Felix tilt haar over de rand en laat haar zachtjes op de bodem van de boot ploffen. 'Niks aan de hand. Laten we ons gaan aankleden en wat gaan eten.'

Ik zwem naar de boot en trek mezelf op om erin te kijken, om te controleren of het goed met haar gaat. Haar ogen ontmoeten de mijne en ze knippert langzaam; ze kijkt me aan met een geschrokken en lege blik. De manier waarop ze opgerold in de hoek ligt,

doet me denken aan een verminkt insect. Ik sta op het punt het uit te schreeuwen van ongerustheid, maar ze verandert van uitdrukking, zo snel dat het een goocheltruc lijkt. Ze lacht en vertelt ons dat we vooral de boot in moeten komen voor we doodvriezen.

We gebruiken ieder op onze beurt een linnen picknickkleed als handdoek; ik kijk toe hoe Tilda zich afdroogt en denk te zien dat ze nog steeds van slag is, maar het is moeilijk om er zeker van te zijn.

Al snel zitten we in onze droge kleren dicht bij elkaar onze sandwiches te eten en zwarte koffie te drinken uit een thermosfles die we rondgeven. Tilda glimlacht en zegt tegen me: 'Zo voelt het nou om met Felix te zijn – geweldig! En ik vind het heel fijn dat jij bij ons bent.' Felix zegt dat hij het ook fijn vindt en leunt voorover om mijn blote enkel aan te raken, heel eventjes maar. Op dat moment is alles scherper, helderder, intenser dan ooit. De hemel, de bomen, het water – zelfs de ham op de sandwiches.

Later, als ik weer thuis ben, sla ik het dossier open en schrijf: *Tilda is verliefd op Felix en misschien ben ik ook wel gek op hem. Uiteraard als háár vriend. Hij is zo knap en slim en romantisch. Mijn hart sloeg op hol toen hij al zijn kleren uitdeed en ik zijn witte, gespierde lichaam zag voordat hij de rivier in sprong. Ik was verbaasd dat hij zoiets spectaculairs deed waar ik bij was. Ik kan me geen opwindender dag uit mijn leven heugen dan vandaag. Ik zou alleen willen dat hij Tilda niet onder water had geduwd en haar daar zo lang had gehouden.*